

Que obeeixin ells

written by Lluís de Yzaguirre | 3 d'octubre de 2018

Vaig acabar un [article recent](#) en aquest mitjà parafrasejant la frase “Que inventen ellos” que dóna títol en aquest article. Hi defensava la idea que ens perjudiquem quan li diem al món que potser algun dia desobeïrem les lleis espanyoles; això ens perjudica perquè ajuda a ocultar el fet més dramàtic: que el règim espanyol fa anys que se salta totes les lleis de tots els nivells jeràrquics en tot allò que ateny Catalunya, quan en realitat només caldria que Espanya respectés l'article 96 de la seva Constitució, amb això ja podríem passar a negociar el repartiment d'actius i passius.

Avui vull reblar la idea que són ells qui han de començar a obeir les seves lleis, i ho faré posant el punt de mira en el fet que aquesta desobediència ha format part –des del començament– del transicionisme, aquesta roda de hámster que ens havia de dur a la democràcia però ens ha mantingut donant voltes sense sortir del franquisme.

Per als que troben excessiu considerar que la dictadura actual és el perllongament de la dictadura franquista, explicaré el meu punt de vista: del franquisme, que gaudeix de salut, jo n'he conegut les tres etapes fins ara:

- el franquisme **preconstitucional**, que menystenia obertament la democràcia;
- el franquisme **constitucional**, des del 1978, que adopta un simulacre de democràcia per tal de poder ser admès al que anomenàvem Mercat Comú i
- el franquisme **postconstitucional**, des del 2010, quan el Tribunal Constitucional va decidir carregar-se la Constitució (articles 2 i 152.2) i l'estatutet, davant la passivitat còmplice de tots els partits del règim.

Podríem distingir subetapes: per exemple, el primer franquisme era molt més salvatge abans del 1963 (quan era l'exèrcit qui

s'encarregava dels dissidents amb judicis "sumaríssimos") que un cop se'n va encarregar un tribunal d'excepció "civil", el TOP, que és com es deia llavors l'Audiencia Nacional.

Una [carta](#) recentment coneguda (que un presumpte criminal de lesa humanitat, reclamat per l'Argentina, va enviar el 1981 a un col·laboracionista català) demostra que ja llavors els preocupava que l'autogovern pogués arribar a ser mínimament efectiu. L'article 145 de la Constitució vigent a Espanya demostra nítidament que va ser concebuda i redactada contra els Països Catalans i la manera com s'han gestionat durant el franquisme constitucional les discrepàncies entre el nostre Govern i el de la metròpoli evidencia un pla preconcebut que aquí només podré esbossar.

Durant el franquisme constitucional, qualsevol via valia per a laminar l'autogovern: denegació o bloqueig de transferències, asfíxia econòmica que n'impedeix l'execució o, principalment, recentralització encoberta per la via del 150.3, recurs sistemàtic en un Tribunal Constitucional dissenyat com a arma de destrucció autonòmica ...

No té res a veure amb el franquisme postconstitucional, quan el règim s'ha cansat de jugar al gat i la rata del blindatge *versus* segrest de competències i ha permès el cop d'estat de 2010, a partir del qual el Tribunal Constitucional pot modificar estatuts o qualsevol llei, altres tribunals poden designar o vetar presidents autonòmics i un simple jutge de primera instància pot anul·lar directament una llei autonòmica.

Afirmo que el franquisme va tenir des de l'inici de l'etapa constitucional la voluntat de combatre l'autogovern instrumentalitzant el TC. En què em baso? En com es va redactar la llei que en regula el funcionament. Aquesta llei és anticonstitucional perquè, en permetre pròrrogues, subverteix la necessitat de consens exigida per l'article 159.1. Reproduiré un fragment d'un article gens sospitós de

sobiranisme catalanòfil, publicat el 2009, abans del cop d'estat que va donar pas a l'etapa postconstitucional del franquisme:

Lo que sí sufre grave quebranto y merece el consiguiente reproche es la vulneración de claros mandatos constitucionales, como son los relativos a la duración de órganos constitucionales mediante la *prorogatio* de la que venimos hablando. No se hiere el principio de independencia pero sí el de legalidad o constitucionalidad (artículo 9 de la ley fundamental), que, como recientemente recuerda Albrecht Weber, es elemento capital, *sine qua non* del Estado de Derecho.

Resulta ciertamente inquietante que el legislador, llamado a dar ejemplo en el cumplimiento de la legalidad, se permita infracciones tan evidentes de la Constitución y leyes básicas. Es una actuación deslegitimadora del Parlamento y, siendo éste pieza clave del edificio constitucional, su deslegitimación corre el riesgo de extenderse a todo el edificio.

EL PROBLEMA DE LA RENOVACIÓN DE LOS ÓRGANOS CONSTITUCIONALES

FERNANDO SANTAOLALLA LÓPEZ Letrado de las Cortes Generales
Profesor Titular de Derecho Constitucional de la Universidad de Alcalá

És gràcies a les pròrroques de mandat anticonstitucionals que el PP, malgrat ser a l'oposició, aconseguix el control del Constitucional per a poder perpetrar la "sentència" de l'Estatutet. Controlar el TC és un afer d'estat en què, si cal, intervenen les clavegueres, com l'afer que va propiciar el 2014 la [dimissió d'una membre catalana](#) del Consejo General del Poder Judicial, el qual designa dos dels dotze membres del TC. I per a entendre que l'etapa constitucional del franquisme es va dissenyar *gatopardescament* cal tenir en compte que el mecanisme per a burlar la Constitució es pot dir que ve de fàbrica, perquè es va aprovar tan aviat com va ser possible; el 1979 ja estaven concretant com desvirtuar el TC:

Por su parte, la Ley orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, conduce a la misma conclusión. No hay mención expresa o tácita de prórroga o prolongación en el apartado 1 de su artículo 17. Por eso, al igual que en el caso del CGPJ, la previsión de notificación de la necesidad de renovación con cuatro meses de anticipación supone que la ley se ha preocupado de disponer lo necesario para que el mandato de nueve años se cumpla necesariamente. Es difícil entender en caso contrario un plazo no precisamente reducido como el de cuatro meses. Esto apunta a una renovación no postergable.

Es el apartado 2 de este artículo 17 (*Los Magistrados del Tribunal Constitucional continuarán en el ejercicio de sus funciones hasta que hayan tomado posesión quienes hubieren de sucederles*) el que viene a legalizar un posible retraso en la renovación del Tribunal. De hecho constituye la (endeble) base legal con la que se ha querido justificar los enormes retrasos padecidos.

Pero como ninguno de estos dos apartados puede entenderse aisladamente, sino combinadamente, hay que admitir que el 1 no puede significar que toda prolongación, por pequeña que sea, resulte inconstitucional, pues a ello se opone el 2. A su vez el retraso que admite este último, visto el espíritu del apartado 1, debe interpretarse estrictivamente, como un retraso acaso más relacionado con la toma de posesión que con la designación propiamente dicha. Al igual que en el caso del CGPJ se trataría de retraso de días o semanas, situación en absoluto parangonable con las prórrogas de facto mencionadas al principio. Un retraso mayor podría admitirse de concurrir un hecho extraordinario, como estar disueltas las Cámaras en el momento en que procede la renovación. Pero otros retrasos no parecen amparados. (Font: el mateix article precedent)

Al comte de Romanones (aquell genocida que féu aprovar el 1902 un decret per a poder expulsar de la docència i privar de pensió els mestres que ensenyessin en català) se li atribueix la frase "Haga usted las leyes y déjeme a mí los reglamentos".

Ve a dir que és compatible un funcionament obscur i dictatorial de l'estat amb una façana formosa de lleis plenes de bona voluntat. Llegiu-vos els articles 128, 35 o 47 de la constitució borbònica i potser us demanareu, com li succeí a una parlamentària ignorant del PP, si no és la constitució de la República Democràtica Alemanya (la comunista!), però mai podreu pensar que tingui res a veure amb el que portem vivint aquests 40 anys de processisme transicionista.

El franquisme ha perpetuat el seu poder gràcies a tenir-ho tot **atado y bien atado**, amb les esquerres borbòniques fent de ximpls útils de la roda transicionista. Als franquistes no els treia gens el son el que pogués dir la Constitució ni cap llei, tenen la clau de volta amb el Tribunal Constitucional perfectament controlat i la judicatura franquista *tunejada* de democràtica gràcies a la rendició dels demòcrates. "Haga usted las leyes y déjeme a mí los tribunales". En els darrers anys, al règim se li ha acabat la paciència i ha optat per vulnerar totes les lleis, tots els procediments i tots els pactes internacionals, però durant l'etapa constitucional va actuar d'una manera que evidencia que no tenien cap intenció de deixar-nos aixecar el cap.

Comença a ser hora de respondre'ls, a tots aquests mandataris internacionals que diuen que la carpeta catalana s'ha de resoldre en el més estricte respecte a la Constitució, que comencin per reclamar a la dictadura borbònica que obeeixi el seu article 96.